

Ana Blandiana

Emlékszel még? (Îți mai aduci aminte?)

*Emlékszel-e még a keserű,
Szilánkok borította partra,
Amin
Mezítláb nem léphettünk,
S a képre,
Amint a tengert nézed
S mondod: figyelek rád?
Emlékszel-e még a
Valami láthatatlan,
Halaknak szentelt templom harangzúgásában
Kergén forgó
Szesélyes sirályokra?
Emlékszel-e:
Távolodtál futva
A tenger fele,
Kiáltva, kell a távolság,
Lássalak veled,
Mint csillagokra?
Havak
S madarak
Örvénye kihunyt
A vízben.
Szinte boldog-kétségbeesetten
Néztem
Lábnymod a tengeren,
S a tenger
Szemhéjként csukódott
A szemre, miben vártalak.*

Tükrök

(Oglinzi)

*Mily nehéz fölfedezni,
Más könnyen ötletel.
Egyetlen holt király,
Régens ezer s ezer.*

*Egyetlen hold képmását
Ezer tóra bízom.
Szomjazom önmagamra,
De csak tükröt iszom.*

*Ezernyi sikoltott szó
Értelmet vesztve s rendet.
Szomjazom az álmra,
Álmodnám már a csendet.*

Szerelemről

(De dragoste)

*Ne hagyj magamra, ülj ide mellém
S hogy ne eszméljen, úgy szorítsd fejem,
Ha rémálomba térve élesül
Tompá álmom, mire ítéltetem.*

*Tartsd kezeid közt halántékomat,
Mint óvsz kiborulástól ónkupát,
Ajkad ajkamra téve lélegezd be
Kilélegzett sikolyom szavát.*

*Hogy ne hallhassák zokogásomat,
Mit körvonal-testem magára ölt,
Ölelj, hogy el ne sodorhasson e
Rettegэшullám, mi mindent betölt,*

*Mi sodor mindent és nem marad hátra
Csak omladék és idézőjelek,
A nap s minden más csillag kialszik
Sorvadón gubbasztva. Mind beteg...*

Ballada ***(Baladă)***

*Nincs más Kőműves Kelemenném, Annám,
Magam építem be,
De ki mondhatja, elég,
Mikor a fal nem magától omlik,
Hanem rémálmaim között
Céltalan előrenyomuló
Bulldózer-hóborttól lezúzva.
És újra építék,
Mintha csak egy hullámot,
Másnap újra,
Harmadnap újra,
Negyednap újra
Egy, a parton omlásra ítélt
Folyékony templomot;
És újra építék,
Óh, mész
És téglá
És, óh, te ártatlan
Teremtmény,
Mint alantas álmok
Tartópillére:
Nincs más Kőműves Kelemenném, Annám,
És önmagamnak is
Egyre ritkábban vagyok.*

Csukott szem

(Ochiul închis)

*Pillanatra sem merem lecsukni szemem,
Rettegve,
Nehogy szemhéjam összezúzza a világot,
Ne halljam fogak közt mogyoróként
Szétmorzsolódó roppanását.
Mennyi időt lophatok még az álomtól?
Meddig tarthatom még életben?
Kétségbeesve szemlélem
És kutyául sajnálom
E védtelen világot,
Mi csukódó szememben vész el.*

Feltétel

(Condiție)

*Olyan
Vagyok, mint
Homokóra homokja,
Mi
Csak hulltában
Lehet
Idő.*

Fohász

(Rugă)

*Segíts sírnom és imádkoznom,
Nézni eltűnő egyszarvú-sorsom,
E szarvba csavart csillaghomlokút,
Mi felé fordul minden álomút.*

*Segíts sírnom és adj elég erőt
Bírni kapzsi szemekben körém nőtt,
Nyomorult dicséret-megvetésetek;
Jól sírni s imádkozni taníts meg.*

*Segíts sírnom és illesse átok
Bal szememnek engedő világot,
Sírnom segíts s elfogadni vágyott,
Jobb szemembe rejtező világot;*

*Segíts sírnom s elviselni e helyt,
Az ikonosztázt, mit holt szemed rejt,
S mit már soha senki meg nem érthet,
A lezárult szemed-zúzta édent.*

Világvége

(Sfârșitul lumii)

*Ha jönne világvége örök éje,
Semmi sem hasonlíthatna jobban,
Mint láncfűvirág gömbpíhéje
Magot vetve ha szélbe robban.*

*A még élő világ szűnve, omolva
Sokszorozná magát, sokat:
A késlekedő világvége sorba
Odáz el más világokat.*

*A jelenbe felnövő múlt fájhat,
S a jövő, mi a helyébe lépjen,
Mint szegény régens holt királynak.*

*Ha már szeretett, tűnhet minden szépen,
Lassan, meggondoltan lejárhat
Páros halfarok-úszó csillagképen.*

Két kereszt (Două cruci)

*Te az én kereszttem voltál.
Magas, vékony,
Képes arra, hogy
Feszíts fára fát.
Én a te gyerekes
Kereszted
Tükrön át.
Egyazon mozdulat
Ölelést mutat,
S felfeszülés
A vőnek és
Menyasszonynak,
Hagyd, folyjék kétszer az idő
Este felől, hajnal felől,
Egyiket és a mászt
Hasonlatossá tegyen
S komoran takarjon, mint szárny,
Virágokkal –
Köztük nézzük a látomást:
Magasba rajzolt két kereszt legyen;
Az egyik csak árny.*

Akarósvdi

(De-a voința)

*Mit kérhetnék tőled,
Ha úgys tudod,
Mit kérhetnék tőled?
Mit óhajthatnék,
Ha úgys te döntöd el
Mit óhajthatok?
Létezem, mert
Akarod, hogy legyenek –
Akarósvdi játék,
Miben akarod, akarjak.*

*Engedj picit, aludj,
Feledj el néhány percre,
Hogy kigondolhassak valamit,
Mit te még nem
Gondoltál ki!
Hagyj békén,
Békén, mit nem te teremtettél.*

*Nem fáraszt a mindent előre tudás?
Ím, most verset írok,
Mit te már rég
Kívülről tudsz.*

Anélkül, hogy tudnák

(Fără să știe)

*Nyilván nem hasonlítok
Ezek közül egyetlen szófonóra sem,
Ki öltözéket, karriert kötöget,
Dicsfényt, hiúságot,
Pedig köztük járok,
S ők szavaim holmi pulóvernek nézik,*

„Milyen szépen öltözöl!” – mondják,
„Jól áll neked ez a vers”,
De nem tudják,
Verseim nem öltözésem,
De csontvázam,
Fájdalmasan kivont
S húsomra kívül épített páncél,
– Teknősöktől tanult –
Kik ilymód túlélnek
Hosszú s boldogtalan
Évszázadokat.

Sejtelem (Bănuiala)

Szabad-e az a virág,
Kinek pontosan előírták,
Mikor kell nyílnia,
Mikor hervadhat el,
Az illatot,
Mit árasztania kell,
S a színt, mit fel kell lobbantania?
Ő azt mondja, igen.
A szirmok is mondják egyenként,
S a porzók, s a virágpór-szemek,
S a levelek, s a szár vékony,
Törékeny tornya. Igen.
De akkor mi a szabadság? – kérdezem
A megsejtett választól kissé zavartan.
Micsoda kérdés! – csodálkozik
A szirmaival pislantó angyal.

Oláh József fordításai

